

magad, mert érzéketlen egészséges ember voltál; mondtad, és vártad a többiektől a nevetést.

De miért nem vagy most bátor? Talán hiszel az orvosnak, miközben ő elköszönően néz rád minden terápia után. Merő önzésből a magad számára csodát vársz?

Beláthatnád végre, hogy ez az élet csak az egészségeseké. Családtagjaid is alig néznek be hozzád, elkerülnek téged, félnek érintésedtől, sápadt, vérszegény arcodtól, a fejed látványától, ha nincs rajta kendő. Ha véletlenül náluk vagy, a kanaladat fertőtlenítik, ruháidat külön mossák. Nem emlékszel arra a mondásodra, hogy az ember az életbe egyedül jön, és egyedül megy el?

Végre magadtól, magad miatt valamit el kell érned az életben, olyat, amit te kezdeményezel, ami csak a te gondolatod. Ki kell lépned abból, hogy mindent a többiekért cselekszel, elég a túrhetőségből, az áldozat és a jószágos szerepből, nem unod? Legyél egyszer igazi önző, mint az egészségesek zöme. Párod régen otthagyt, miközben neked lett volna ezer okod őt otthagyni, de hát te a gyerekek és a társadalmi elvárások miatt ezt nem tetted. A gyerekek, miután végre-valahára munkát találtak, megköszöntek mindent, és elköltöztek; úgy vannak vele, hogy a saját gyerekeikért majd megteszik azt, amit tőled kaptak; ilyen alapon persze nem tartoznak neked semmivel, bár egyetlen szóval sem gátozták, hogy az unokákat segítsd.

Nincs itt a társadalom, aminek megítélésétől tartasz. Csak akkor veszed észre, hogy van társada-

lom, amikor a buszon és a villamoson nem kapsz ülőhelyet, miközben erősen szédelegsz a kemoterápia után. Temetésedre se gondolj, a temetés napján mindenkinek sok a tennivalója. A hétköznapi temetés nem jó, mert az emberek ilyenkor elfoglaltak, sok a dolguk. A hétvége sem alkalmas, mert programjuk van, az egészségesek már csak ilyenek, mint te voltál.

Ha már sem a léted, sem a várt haláloed nem bír fontossággal, akkor ragadd meg a bizonytalanságot, azt, ami a haláloed ügyében nem jutott osztályrészül. Ezzel örökké tudsz uralkodni, te leszel az egyenletben az iksz, a változó, az ismeretlen. A gyerekek végig aggódni fognak, hogy anyjuk egyszer csak megjelenik, és vissza kell csinálniuk az egész örökségi mizériát, a ház és a garázs megosztását.

Hát a házon és a garázson senki nem fog veszekedni. Az olcsón, készpénzért eladott ház és garázs ára a nemzetközi számlán lapul. Magad után húzod az elegáns kerek utazóbőröndöt, a fejedet ragyog a kék fejkendő. Itt nem hosszú a várólista. Két óra múlva indul a kiválasztott járatod. Ott a nők egy része szokásból fejkendőt hord, nem fogsz feltűnni senkinek. Egy szállodában egyébként is fertőtlenítik a kanalakat, és külön mossák mindenkinek a ruháját. Ott énekelni fogsz még akkor is, ha fájna a torkod. Tudsz lakomázni akkor is, ha feszítene a gyomrod, rágyújtasz a tengerparton kubai szivarra akkor is, ha beledöglenél, bekapcsolod a magnót, és addig táncolsz a makulátlan homokon, amíg a földre nem rogytál.

Kántor Zsolt

Gibon

Olykor energia a beszéd. A száj izgalomba jön. A nyelv életbe lép. Ahogy fogy a lélegzet, a szó is kevesebb. Bárcsak a nyelv mozgatná az egeket! A hit pedig csinálná a helyet. Képezné a tereket. A tiszta ész sem lenne ennyire jeges. A belátás pedig kikezdehetetlen volna. Szinte nemes. Mint a mű, mint a legjobb forma. Akár sós emlékfoszlányokra tapadva könnyes szemek. Az elmélkedő olykor átlép egy új gondolkodásmódba. Majd jön a bor és egy kis szóda. S a kételyek most lesznek lebontva. Lassan szétnéz a másik fejében. Ha már bent van, legalább kinézzen. Hát igen. Mindent kimondtak mások s elmeséltek. Hiány honol. Szellem vagy kísértet? Még mindig csak sétálnak a széldek. És széthull a Hold. A vers meg úszik a Dunán. Fanyar a bor.